Fyra stycken nya

Wisor,

Den Första:

Wisperdalen.

Den Andra:

Älskarens klagan.

Den Tredje:

Kärlek, som så sällan hwilar, rc.

Den Fjerde:

Den lilla Matrosen.

Göthesborg,
Nordgrska Trykeriet, 1847.

GS 469

Och i min lilla hydda :,:
Sin boning glädjen så. :,:

Jag kärleken till styrman wäljer,
Och denna flicka till patron;
En kyß af henne jag ej säljer
Emot den dyraste ranson.

För lyckan gömd, jag hwilar
Att mer deß skott ej slå,
Och för deß wärsta ilar
Jag ligger här i lå.

Bort med ankar och mårs och mesan,
Bort med bränningar, blindskär och bölja;
Jag båd' roder och sjökort ger fan,
Jag en annan kompaß tänker följa;
Af er alla jag gerna är glömd,
Och mig segerns begär ej betager;
Jag långt hellre är fånl, än berömd, :,:
Min Annette är mer skön än en lager. :,:

1.

Den förra blåt Gophi mig fänster,
En limmgeld för mitt öga mar,
Den andra elb i hjertat tänster,
Och denna detsamt enögt klar. :,:

2.

Sänt fordna tiden jag mer ej finner,
En ceo hjertfär i mitt blod,
Jag förlor le men ögat tänner
Och lärt bruntmar nio berg flob. :,:

3.

Jag fär den lustiga sommardagen,
Ger jorden blomsterprydd och grön,
Och ropar tinland af behagen,
Min Gud givab min Gophi är skön. :,:

4.

En fraft fitt lus i höga linden,
Med modarts klar blanda mull,
Jag hörd en rösk i mesfanmimden,
Jag hörd en sång i fogelabrill. :,:

5.

Det är ej morgonrecknand lägor,
Ej fogelabrill som tiufar mig,
Ej mäkanflägt är fällans mögor,
Det är minnet af hjertat mig. :,:

6.

Min fällan der hjmar bölja flutar
Ger jorden blomsterprydd och grön,
Min Gud givab min Gophi är skön. :,:

Den Tredje:

1. Kärlek, som så sällan hwilar Från sin börda, dans och lek, Satt en gång bland sina pilar, Swag och lutad wid en Ek; Solen sina strålar sände, Foglen qwittrar ung och qwick, Blomman swalkas, Näßlan brände, Minsta kräk i wällust gick.

2. Stundom Jägar hornet hördes, Stundom i de gröna hwalf Lutan med förtjusning rördes, Astrild wakna, log och skalf. Af så mycken prakt betagen, Astrild hemlig aktning gör: Ropte: Gudar denna dagen till en wacker Doris hör.

3. Skönsta Flicka! Edra dagar Jag ett lyckligt öde spår, Hjertats Gud Er fest behagar, Der Ni Myrten-kransar får, Tag emot en ringa lilja, Till ett prof af Ert behag; Lef förnöjd, uppfyll min wilja, Glad och munter liksom jag.

4. När jag någon gång will sjunga, Kärlek första ämnet är; Hjertat likt, som styr min tunga, När jag edert loford bär; Sjelf jag tycker att min Luta Ger ej mera ömma ljud; Bör då hjertat deraf sluta, Att Ni äfwen är deß Gud.

5. Ödet har wår wänskap knutit Ifrån wåra späda år, Och som menlös ro har trutit,

Den Första:

Wisperdalen.

1. Det hwiskar i den stilla dalen; Hwem hwiskar der? Det är ett slag af näktergalen, Det bäcken är. Nej, bäcken stannat, Tyst fogeln är. Det är wäl annat, Som hwiskar der.

2. En jungfru satt med krans i håren Wid Wisperbäck, Som engeln mild, som ros om wåren, Så frisk och täck. Hon hwiskar trogen: Min natt war lång, Så hemsk är skogen; Kom hem en gång.

3. Det suckar i den stilla dalen; Hwem suckar der? Det är wäl dufwons suck i alen, Det floden är. Nej, Dufwan lilla Ej suckar så, Och Rhen är stilla — Hwem suckar då?

4. En yngling inom fångselmuren I mörker satt. Han suckade, och kring naturen Ljöd sucken matt. Jag kommer, Clara!

Men

tit, Lib och barnbom finart förgäte. Ej'n ing Fär- och Mörtebs blifwit, Ej'ns ej alla Ehwergifwit, Mäst blott lefde för hwaranan.

6. Emiglyhet och nöja bagar, Lita finne och begär, Ertita finart de liufma lagar, Com ob rätt att älfa lär! Skära du! hwad fall ni göra I så lyckliig emlamhet? Den som will wäl to förlibra, Kanske lief ej bättre wet.

Den Tredje.

Mort med anfar och mäts och mefan,
Mort med brännings, blimlifär och bälja;
Tag bäb' rober och jiöfort ger fan,
Tag en annan fompab tänfer fälja;
Mäf er alla jag gerna är glömb,
Ej'n Gud' mig fegerns begär ej betager;
Tag längt gräre är fäll, än berömb,
Min Skamette är mer fön än en lager.

Ej'n ej mäst lefde för hwaranan.

Ej'n ej alla Ehwergifwit,